

008 Focussen

De dagelijkse sleur... wie kent het niet? Wie ervaart het niet? Vaak staan we er totaal niet bij stil en denderen we maar door.. en door.. en door, verlangend naar momenten van rust. Soms komen we er pas achter dat we rust nodig hebben als het te laat is, als de man met de hamer niet voor de deur staat, maar al over de drempel is gegaan. Vaak duurt het dan een lange tijd voor we onszelf weer kunnen zijn en moeten we heel wat achter ons laten om weer opnieuw te kunnen beginnen. Niet voor niets bieden zorgverzekeraars programma's aan om bijvoorbeeld uitval tegen te gaan.

In de afgelopen weken heb ik op de diverse cursussen proberen te focussen op: focussen! Dat klinkt dubbel, maar dat is het niet. Als ervaringsdeskundige (ja, ook ik werd er twee jaar geleden mee geconfronteerd) heb ik moeten inzien dat ik 'even' niet goed bezig was. Dat 'even' strekte zich trouwens uit over heel wat jaren van het geven van onderwijs aan combinatieklassen van ruim vijftig kinderen, het voor- en nawerk, veranderende en meer kritische ouders en werkgevers, de druk vanuit de maatschappij om mee te gaan met de prestatiedruk, enzovoorts, enzovoort. En dat terwijl ik al ruim tien jaar bezig was met AnnaQuint, maar die zielsbestemming steeds terzijde schoof. Ik kon me daar niet op focussen.

In die tijd van burn-out zijn we een week in een berghut op een eenzame Alpe in Oostenrijk gaan zitten, back to basic, met een hardvuur om te wassen en te koken. Verder helemaal niets, als enkel de bomen, een alpenweide met wat koeien, onze hond Paddy en een mand vol proviand. Mijn man stelde de kritische vraag wat ik nu echt wilde als ik eenmaal uit die burn-out was, of beter: als ik uit de burn-out wilde komen. Wilde ik zo doorgaan en omkijken op mijn tachtigste, geconfronteerd worden met alle gemiste kansen? Of wilde ik een doorstart maken met AnnaQuint 2.0, maar er dan ook volledig voor gaan. Die week gaf me de antwoorden. Onbelast met de bagage van school kon ik genieten, mijn focus verleggen, op de bloemen in de bloeiende wei die ik voor me zag, de insecten die er in wegdoken, de nachtelijke geluiden van krekels die in volledige harmonie met hun omgeving leefden. Ik kreeg een onverwacht inkijkje in mijn eigen onvermogen. Daar op die berg heb ik, met hulp van mijn man die heel goed kan analyseren en zaken op een rij kan zetten, ook in praktische zin, van het ene op het andere moment de knop om gezet en zijn we samen opnieuw op pad gegaan om ons gevoel van onmacht om te zetten in kracht, waarbij focussen op de nabije toekomst de bovenhand kreeg.

Uiteindelijk sta ik dan waar ik wil staan: AnnaQuint 2.0 is een feit met een goede en richtinggevende ideeën en bruisende energie. De school heb ik voor een dag in de week vaarwel gezegd om me nog meer te kunnen focussen. Want mijn AnnaQuint is ook een soort van onderwijs. Al ligt de focus ergens anders. Ik hoop dat velen van u van mijn focus en producten kunnen en mogen genieten!

Moge mijn verhaal u inspireren. Moge mijn persoon u inspireren!